

ВІХИ УЧИТЕЛЬСЬКОЇ ДОЛІ

мер у голодному 1932 році у селі Текуча, трирічного і шестирічних племінників — дітей сестри Ялини, котрі не витримали страхітливого випробування голодом. Та й сама заледве виборсалася із лещат голодомору, рятуючись лободою, спришем, гнилою картоплею...

Після закінчення школи закінчила учительські курси. Та війна перекреслила усі надії і мрії. І лише після переможних салютів 1945 року повернулася на освітянську стежу. Встигла навіть закінчити один курс фізико-математичного факультету Уманського педагогічного інституту. Але чоловіка перевели на роботу на Рівненщину, тож подружжя із донечками Світланю і Тамарою оселилося в Пугачівці. Через рік у сім'ї сталося поповнення — потішила батьків і сестричок маленька крихітка Таміла.

Три десятиліття подружжя Полешків натхненно плекали із місцевої дітвори славних і світлих людей, які з часом уклінно дякуватимуть педагогам за труд і душевність, знання і мудрість. Коли ж настав час виходити на заслужений відпочинок, то непросто було вирвати душу із педагогічного буйноцвіття. Тоді, як кажуть, клин вибили клином: голова правління місцевого колгоспу Микола Шумивода, належним чином оцінивши досвід заслужених освітян, запропонував їм роботу в господарстві. Олександр Федо-

рович працював заступником голови колгоспу з господарських питань, а Оксана Минівна завідувала місцевим дитсадком. У гарячу пору не цуралася разом із колегами засукати рукави і потіти в цеху колгоспного консервного заводу чи на інших ділянках сільськогосподарського виробництва. І лише коли здоров'я почало підводити, вибрала домашній спокій...

Минали літа, вітри яких подекуди у серце навіювали тривогу і біль. Світ трагічних випадковостей відбирав здоров'я і надію. В автоаварії загинув онук Саша. Хвороба прикувала доньку Світлану до ліжка, молодша Таміла у далекій Італії несе хрест заробітчанських буднів. Уже минуло вісім літ, як завершив свій життєвий шлях чоловік Олександр Федорович. Але навіть із потойбіччя чоловік допомагає дружині долати життєві перепони: за його орден і медаль «За відвагу» Оксана Минівна до пенсії одержує доплату...

Втім, життя триває. Надвечір'я власної долі Оксана Минівна Ємець зустрічає у доброму настрої, а її гострий розум потребує духовної поживи. Тож не дивно, що на вогники її душі відкликаються школярі місцевої одинадцятирічки, педагоги, чимало із яких за прикладом своєї вчительки обрали нелегку освітянську стежу: Вадим Кийко, Зінаїда Ковальчук, Марія Володимирець.

- Оксана Минівна ніколи не дорікала нам за те, що інші крадькома відвідували церкву, - розповідає Марія Михайлівна. - А як погладить по голівці, то, здавалося, сили подвоюються, потроюються. У мене навіть почерк такий, як в Оксани Минівни, - додає.

Мабуть, такі щирі відгуки про вчителя — це найвища нагорода для нього...

Очевидно, 4 лютого таких відгуків на її адресу надійшло кілька сотень, а то і більше, бо вона набула статусу офіційного довгожителя - на її життєвому порозі гостював дев'яностий лютий. Завітала до неї директор місцевої одинадцятирічки Антоніна Жарчинська разом зі своїм педагогічним десантом, на поклик душі і серця ювілярки відгукнулися колеги Галина Андріюк, Галина Тищук, Галина Градюк, Олександр Грицак. Привітаннями і подарунками прибув сільський голова Володимир Яворський — теж учень Оксани Минівни. Панували спогади, леляли мрії. Життя триває...

Віталій ТАРАСЮК.

Добру справу започаткували і вдосконалюють у Пугачівській одинадцятирічці — у центрі краєзнавства навчального закладу надзвичайну духовну енергію випромінює розділ «Учительська доля» (на фото внизу праворуч), у якому розміщені життєписи педагогів, які залишили незабутній слід в історії навколишніх сіл, навчаючи і виховуючи сільських дітей. Особливої уваги заслуговує учительська доля подружжя Олександра Федоровича та Оксани Минівни Полешків (на фото вгорі). Глава сімейства був директором, завучем, учителем української мови і літератури, а його дружина викладала у молодших класах. Одне слово, подружжя Полешків причетне до освітніх горизонтів чи не кожної місцевої родини...

Прибули Полешки у Пугачівку у післявоєнному 1946 році із Черкащини. У печальних спогадах Оксани Минівни із позаземних горизонтів часто впливали образи тата, котрий по-

